

възъ българе ти, и зель бесчовѣчно да плѣни българска та зема. Това нѣшто направило да се вдигнатъ всички ти българи срешта него. Нѣ тутакси дошла вѣсть до Светослава отъ Киевъ, че печенѣзи малко останало да призематъ руска та столицина, и да заробеть майка му и дѣца та му. Светославъ, штомъ чулъ това нѣшто, за-въ-часъ оставилъ България и отишълъ въ Киевъ, та пропѣдилъ печенѣзи ти.

Между това въ България царъ тѣ Петръ нѣмало: не се знае кога ю умрѣлъ: синовете ти му се находили въ Цариградъ, и България останала безъ царъ. Тогава всички България се побунила, привѣрженцити на болгаринъ тѣ Шишмана турили новъ редъ въ царство то, и направили Шишмана царъ. Византийскій царъ се уплашилъ и тутакси испратилъ въ България Бориса и Романа, съ надежда, че тии ште въспратъ слава та на византийски ти неприхателе. Юдна часть отъ народъ тѣ ги припознала отъеднажъ; нѣ не могли тутакси да прѣсѣкатъ безреднина та и размирица та.

Слѣдъ юдна година Светославъ се завърналъ пакъ въ България. Напрѣди българе ти му се прѣдали лесно и тако-речи безъ бой, нѣ сега срешта него станалъ всичкии народъ. Светославъ отишълъ на Голѣмий Прѣславъ, а българе ти се затворили въ градъ тѣ, послѣ излѣзли срешта него и станалъ страшень бой. Българе ти зели да надвиватъ, та Светославъ за да насрѣдчи войници ти си казалъ имъ тина думи: „братна и дружина, стѣгайте се, или да умрѣмъ, или да надвиємъ!“ И надъ-вечерь Светославъ надвилъ, и призелъ градъ тѣ. Наслѣдници ти на Българскій прѣстолъ, *Борисъ* и *Романъ*, паднали въ рѣцѣ тѣ му, и сѣдналъ той да владѣе. Светославъ оставилъ уйча си, Свѣнада въ Голѣмий Прѣславъ, съ малка войска да варди царюви ти двореце съ сѣкровиште то на български ти царюве и заробени ти царчета, а самъ потеглилъ на югъ, да покори и други ти български области. Той прѣминалъ Стара-Планина (970 г.), и призелъ съ пристѣпъ Пловдивъ българскій градъ. Казоватъ, че тукъ той побилъ на колъ много българе, и се обходилъ съвсѣмъ бесчовѣчно.

Светославъ прѣминалъ побѣдитель отъ край до край България, и стоалъ вече на крайинити на византийското царство. Византийскій царъ Иванъ Цимисхий, който билъ много юнакъ и голѣмъ войвода, поискалъ миръ, молилъ Светослава да земе давание то, што му билъ обрѣклъ Никифоръ, за събаряние то